

at der er tilstræffelig Anledning til at gjøre den Forffjel mellem Svenske og Normænd, som det ærede Udvalg har gjort, og foruden de øvrige Betragtninger, som det ærede Medlem, der sidst satte sig, gjorde gjældende, skal jeg endnu tillade mig en Bemærkning, som maa være undgaaet det ærede Udvalgs Opmærksomhed. Det forholder sig nemlig ikke, som det ærede Udvalg har udtalt, at der hidtil ikke er givet Svenske Indfødsret, naar de ikke have været her i 10 Aar. Tværtimod, i det Lovforslag, hvis Behandling i 1866 fremkaldte Drøftelsen af de Grundsætninger, til hvilke man i de sidste Aar har holdt sig, fandtes der netop en Svensk, som man her i Thinget foreslog at negte Indfødsret, fordi han ikke havde været her i 3 Aar. Dette blev ogsaa vedtaget her, men den vedkommende Person blev indsat igjen af det andet Thing, hvor man mente, at den Grindring, man her havde gjort, dog ikke var af den Besskaffenhed, at man maatte finde tilstræffelig Jøie til at udelukke ham. Ved Loven af 31te Marts 1867 fik altsaa en der opført Svensk, som hed Frants Lindgreen af Ringstjøbing, Indfødsret efter 3 Aars Ophold. Hvad den Mand angaar, som her er Spørgsmaal om, kan jeg ikke se rettere, end at selv om man maatte finde, at den nævnte Svensker i 1867 maatte have været her noget vel kort Tid, foreligger der for dennes Vedkommende tilstræffelige Garantier for, at han virkelig føler sig som Dansk, og agter at holde sig til det danske Samfund; thi han har ikke blot opholdt sig her i 8, nu paa 9de Aar, men er oven i Kjøbet Eieendomsbesidder og har giftet sig med en dansk Pige, saa at det forekommer mig, at, da han er indstillet af Indenrigsministeren og opført i Lovforslaget, ligger der Noget, som for meget ligner en Demonstration, i nu at udstemme ham. Derfor skal ogsaa jeg henstille til det ærede Udvalg, om det ikke vil se sig foranlediget til at tage dette Vædringsforslag tilbage, og i alt Fald skal jeg, dersom den ærede Ordfører ikke ser sig i Stand dertil, anmode det ærede Thing om at stemme mod Vædringsforslaget.

Hvad de i det efter Opfordring fra mig stillede Vædringsforslag optagne Børn angaar, er jeg istand til at supplere de Meddelelser, som den ærede Ordfører gav, idet jeg, saasnart jeg kom til Rundsab om den Betænklichkeit, der har yttret sig i Udvalget angaaende Grev Moltkes Hensigt at forblive her, officielt har foranlediget ham til at afgive en Erklæring om hans Hensigt i saa Henseende. Denne Erklæring gaar, som den ærede Ordfører nys nævnte, ud paa, at det er Grevens Bestemmelse at forblive her, og jeg skal kun tilføie, at denne Hensigt synes at være saameget mere velbegrunderet, som han netop udtryffeligt anfører, at Grunden til den er, at han ønsker sine Børn opdrage her. Da der er reist Spørgsmaal om dette, finder jeg det rigtigst at afgive den officielle Erklæring til det ærede Udvalg, for at den kan blive indlemmet i Akterne, hvilket jeg

derfor skal gjøre. Jeg anbefaler altsaa Thinget at give disse Børn Indfødsret og ikke at negte den under Nr. 2 opførte Svensker ligeledes at faae Indfødsret.

Ordføreren: Jeg holder mig overbevist om, at ikke Nogen i Thinget tror, at der har været paatænkt nogen Demonstration ved Forslaget om, at den under Nr. 2 opførte Svensker skal udgaa, og jeg tror dernæst, at det med Hensyn til en saadan Demonstration maatte have været ønskeligt, at man slet ikke havde bragt dette paa Dntale. Det er opstillet og tidligere tiltraadt af dette Thing, at man maatte gaa lidt dybere ned og være lidt mindre streng ligeoverfor Normænd end ligeoverfor Svenskere, og det har en reel Grund, thi det er jo fra den ærede Landssthingsmands Side ikke modfagt, at for de Dannedes Vedkommende i det Ringeste — og Dannelsen trænger fraoven nedad — staar den Norske den Danske nærmere, end den Svenske staar, og dertil kommer, hvad der er temmelig vigtigt, de praktiske Forhold med Indvandringen. Jeg tror derfor, at der var god Grund til at gjøre opmærksom paa dette Punkt. Jeg beklager, at jeg og ligeledes de to andre Medlemmer af Udvalget have overset, at hvad der første Gang blev vedtaget 1866 om en Svensker senere er blevet forandret, og at der altsaa ikke er den Konsekvens, som jeg troede var tilstede. Jeg har personlig ikke det Allermindste inod, at man i Stedet for 10 Aar sætter 8 Aar, naar man blot kommer til et Tal og fastslaar det, thi det er aldeles umuligt for alle de Personers Vedkommende, som der er Tale om, at gaa ind paa en virkelig Prøvelse af de enkelte Individers Forhold. Man kan ved mange Folk, som ere lidet bekendte, slet ikke komme videre end til et nogenlunde paalideligt negativt Vidnesbyrd om, at der ikke foreligger nogen bestemt Grund mod at meddele dem Indfødsret, og naar Sagen er saaledes, saa er det bedst at have et Tal af Aar, som man holder sig til som Datum for, at de have vænnet dem til at leve her og sandsynligvis ville blive her, baade af Tilbøielighed og af Nødvendighed, og dette Tal maa ikke være saa ganske ringe, at det næsten bliver forsojndende. Ydre Data som det, at en Mand har giftet sig eller kjøbt et Hus, betyde her ofte ikke meget, thi Sigt kan ske i det første eller det andet Aar af et Ophold, og Vedkommende kan i det tredie Aar vende tilbage til sin Hjemtaan enten med sin Kone eller som Entemand eller maaste efter at have forladt sin Kone. Jeg tror altsaa, at man skal holde paa et bestemt Antal Aar, og jeg tror ikke, at 10 Aar var for Meget. Jeg tror ikke, at Nogen vil fortolke Forslaget herom paa den Maade, som det ærede Landssthingsmedlem, som havde Ordet (Bloug), gjorde, at man derved fastslog en Burdering af disse Nationaliteter; men man fastsatte, som man i alle stige Tilfælde maa